

LLINDA

Encara crema la nostra llar;
si ella és petita, sa flama és viva.
Llum raja encara de nostre far,
del riu tan nostre damunt la riba.

De nostres forges brollen espurnes,
de nostres fàbriques creix el soroll;
i els camps ubèrrims són amples urnes
del treball pròdig copsant el doll.

Els camps, la vila, ragen tothora
sos mil productes, sos fruits ufans:
és la riuada que salta fora
des de les nostres deus abundants.

Sovint rebullen nostres comicis
i llurs senyeres fa brandà el vent,
i rera uns homes formem següicis,
i el poble en lluita civil s'encén.

Mes de la pensa la vida noble,
quins fruits que lleva tan esquistits!
Dintre son temple, breçol d'un poble,
que feble el càntic dels esperits!

Però nosaltres li havem encesa
amb l'amor nostra l'escaient llar,
i de cultura la bella empresa
s'aixeca sola i alta com far.

I és com senyera que es mostra ufana
per a un exèrcit de ciutadans;
dins la tranquila pau vilatana
de Ciutat Plena sembrem els cants.

I quan de joia mundanal vibra
per les grans Festes tota la gent,
—tres anys ha!—bèlics, llancem un LLIBRE
per fer la Festa del Pensament.

F. VIVER, PREV.